

Eén van de nieuwsgierige piraten had de tas met de verschrikkelijke storm gevonden en opengemaakt. De vreemde wolken werden elke seconde donkerder en dichter. Er barstte een storm los met de kracht van een explosie.

De complete bemanning sloeg overboord, inclusief de kapitein. De prinses was de enige die zich nog op het schip bevond. Het touw waaraan ze aan de mast was vastgebonden, was haar redding geweest.

De zilveren vis was door het water tot leven gekomen en schoot over de reling de zee in. De storm hield aan en de prinses was doodsbang. Haar angst werd nog groter toen ze zag dat het schip op een rotsachtig eiland afvoer. Ook de meester-zeevaarder was door de storm richting het rotsachtige eiland geblazen. Daar steeg de Koning van de Grotten van de Zee op uit het water. De zilveren vis had hem geroepen. De koning nam de zeeman in zijn met zwemvliezen bedekte handen en zwom met hem naar een veilige plaats. Daar zagen ze het schip met de prinses vastgebonden aan de mast. 'Oh, red haar! Red de prinses!' riep de meester-zeevaarder. De Koning van de Grotten van de Zee strekte zijn handen uit over het eiland en sprak een vreemd en geheimzinnig woord uit. De kracht daarvan was enorm. De storm ging liggen en het eiland kreeg in een flits een veilige haven.

Er was wonderlijk helemaal niets kapot gegaan op het schip. De prinses was niet gewond en de lading was ook goed bewaard gebleven. De meester-zeevaarder zeilde met de prinses terug naar Zijdeland en bracht alle eigendommen terug naar het volk. Groot was de vreugde. Maar de vreugde werd nog vele malen groter toen de meester-zeevaarder met de prinses trouwde.